

Liselotte Wiemers prædiken 3. søndag efter helligtrekonger

Taler

Liselotte Wiemer
Sognepræst

Dato

22. januar 2023

Sted

Horne kirke, Aalborg stift

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 8, vers 1-13

Da Jesus var kommet ned fra bjerget, fulgte store folkeskarer ham. Og se: en spedalsk kom og kastede sig ned for ham og sagde: »Herre, hvis du vil, kan du gøre mig ren.« Jesus rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: »Jeg vil, bliv ren!« Og straks blev han rensset for sin spedalskhed. Men Jesus sagde til ham: »Se til, at du ikke siger det til nogen; men gå hen og bliv undersøgt af præsten, og bring den offergave, Moses har fastsat, som et vidnesbyrd for dem.«

Da Jesus gik ind i Kapernaum, kom en officer hen og bad ham: »Herre, min tjener ligger lammet derhjemme og lider forfærdeligt.« Han sagde til ham: »Jeg vil komme og helbrede ham.« Men officeren sagde: »Herre, jeg er for ringe til, at du går ind under mit tag. Men sig blot et ord, så vil min tjener blive helbredt. Jeg er jo selv en mand under kommando og har soldater under mig. Siger jeg til én: Gå! så går han, og til en anden: Kom! så kommer han, og til min tjener: Gør det og det! så gør han det.« Da Jesus hørte det, undrede han sig og sagde til dem, der fulgte ham: »Sandelig siger jeg jer: Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel. Jeg siger jer: Mange skal komme fra øst og vest og sidde til bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriget... men rigets egne børn skal kastes ud i mørket udenfor. Der skal der være gråd og tænderskæren.« Men til officeren sagde Jesus: »Gå, det skal ske dig, som du troede!« Og hans tjener blev helbredt i samme time.

AMEN

I forfatteren Anne Lise Marstrand-Jørgensens roman: 'Sange om stilhed og hjem' – som er en af sidste års mest bevægende romaner – hører vi om en lille tysk flygtningepige, der mirakuløst overlever nazismens og senere russernes skånselsløse fremmarch.

Vi er i begyndelsen af 1945. Og da russerne dræber hendes mor – stort set for øjnene (eller i hvert fald for ørerne) af hende – mister hun sit sprog. Der var ikke flere ord tilbage.

Men benene går... gennem den iskolde vinter og til sidst ender hun i en flygtningelejr i Danmark.

Det nu ikke noget paradys på jord.

Men i lejren finder hun en slags sjæleven i den unge danske musiker, Simon, som forsøger at skabe et kor.

En dag foreslår han det stumme barn, at de skal lege en leg. Nu siger jeg ET ORD – og så siger du det første, der falder dig ind.

Og så siger han: MOR. Og for første gang i måneder åbner den lille pige munden. Og siger: SAVN.

....

MOR findes ikke længere. Men SAVNET – det findes. Eller *ordet* for det findes. Og ved at bryde stumheden – Tør noget op inden i hende.

Og det er det, ord kan. De kan løsne noget inden i os. Og kan rydde en vej, så livet får en ny chance.

....

Sproget er det mærkeligste tveæggede sværd, vi mennesker har fået.

Tænk på hvor lidt der skal til: et enkel opmuntrende ord og vi blusser af glæde.

Eller vi vågner! Noget vækkes i os af en, der kan sige netop det, vi har brug for: *I have a dream...*

Og drømmen plantes dybt i os selv. Men ord kan også ramme så frygteligt. Jeg tror, vi alle sammen har sagt en sætning – hvor vi bagefter tænkte: ÅH, jeg kunne bide tungen af mig selv!

Og nu kan det ikke trækkes tilbage.

Og tonen på de sociale medier er ind imellem så hård, at man må undre sig over, hvor al den vrede kommer fra.

....

Så der er ord, der bygger op og ord, der river ned. Livsord og dødsord.

Jesus bruger begge slags ord i dagens tekst. Dem der rammer os i mellemgulvet, når han taler om: *gråd og tænders gnidsel*.

Og dem der heler såret igen, når han siger.

Jeg vil – bliv ren!

...

Man kan blive helt forskrækket over den enorme kontrast. Hvad er sandt?

Begge dele, tror jeg.

For nogen gange må man rent faktisk bryde ned for at bygge op.

Det gælder ikke bare gamle huse og håndværkertilbud. Men også *os selv*.

Og i forhold til den guddommelige mulighed, Jesus kommer til os med, er vi jo i bund og grund bare: et *håndværkertilbud!*

Og så må vi turde tro på, at når tømreren Jesus kaster noget ud i mørket – så vil det altid vende tilbage som lys.

Så de hårde ord er en renselse: Bliv rask! Ikke en forkastelse.

Det gælder os i dag.

Og det gælder på Jesu egen tid, hvor han må rive al nedarvet selvretfærdighed ned, for at kunne bygge noget nyt op.

...

I dagens tekst siger officeren, at *et* ord fra Jesus er nok til at helbrede hans tjener.

Jeg kan godt lide at lægge trykket sådan:

ET ord.

Og hver gang jeg læser teksten tænker jeg:

Hvad er det for et ord?

Et ord, der er så stærkt at det kan få den lamme til at gå.

Så stærkt, at alene officerens tillid til det ord får Jesus til at sige: *Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel.*

Og det er vel at mærke en officer, der godt ved, at han er ilde set... At han af mange netop er dømt ude i mørket.

Hent mig ind i lyset, siger han.

Eller han siger noget, der er endnu smukkere: *Hent min tjener ind i lyset. Gør ham rask.*

....

Hvad er det for et ord? Vi ved det ikke. Og vi skal heller ikke vide det.

Alligevel vil jeg vove et spring.

Og nu må jeg hoppe helt tilbage til Skabelsens morgen.

For gennem det begreb: ORDET, som på græsk hedder 'logos' – er der en slags hemmelig rød tråd ned gennem de bibelske historier.

Logos er det ord, Gud brugte, da han ifølge fortællingen fra 1. Mosebog skabte verden.

Et ord der kom ud af intet og skabte alt.

Gud sagde lys, og der blev lys. Gud sagde solsort, og den begyndte at synge. Han sagde kærlighed, og den var over det hele.

Ja, han sagde ganske enkelt – eksister, BLIV TIL...

Og hver gang lyder omkvædet: *og det skete.*

....

Det er det samme ord, LOGOS, der en hel rum-tid senere '*blev kød og tog bolig iblandt os*', som der står i indledningen til Johannes evangeliet.

Jesus ligger altså som et kim inden i det ord, Gud skabte med. Han er det kort, kunne man lidt frækt sige, Gud hele tiden har haft i ærmet.

Og som på rette tid og sted spilles ud – kommer til jorden og bliver et menneske.

Et guddommeligt menneske, der giver os en ny chance.

...

Derfor kan de ord, Jesus siger til den spedalske, høres som et ekko af selve skabelsen: *jeg vil, bliv rask!*

Og det sker.

....

Og det er det ord, officeren beder om. Han beder om det Guds eget ord, der har kraft til at skabe det, det nævner.

Og gøre hans tjener rask.

Han beder om JESUS. For han ved, at alt liv begynder der. Og større tro findes ikke.

....

Det er derfor, Jesus er den, vi kan ty til, når vi selv er syge, eller bange eller fortvivlede.

Eller ved at dø af skræk, som Simon Grotrian udtrykker det i sin elskelige salme om vintergækken.

Sig det ord! Det ord, der kan få vores liv til at hænge sammen igen. Få os ud af lammelsen.

....

Og hvis jeg nu til sidst

vender tilbage til legen fra flygtningelejren – og siger: JESUS.

Hvad er så det første ord, der falder jer ind? Er det frygt? Nej vel! Selv om der trues står om mørke og tænderskæren.

De fleste vil nok sige: KÆRLIGHED

Men nogen vil også sige: SAVN.

Fordi Jesus, i sin måde at være i verden på, vækker drømmen i os. En drøm om, hvordan alting *kunne* være.

Jesu ord får os til at længes efter en verden, hvor alt er *såre godt*. Som på skabelsens smukke morgen....

En verden uden krig og sult og griskhed og had og klimakatastrofer.

En verden, hvor vi helt ind i marv og ben kan elske vores næste som os selv.

....

Men der er endnu et ord, som Jesus er uløseligt forbundet med.

Og det er ordet FRIHED.

Jesus er nemlig også det valg, vi selv har. Den evige mulighed for en ny begyndelse, som sætter os fri til at forandre os. Og til at handle.

Hver morgen, når vi slår øjnene op, som Møllehave skriver i den første salme, vi sang, får vi den mulighed som gave...

....

Alt er langt fra harmonisk. Alt er ikke såre godt.

Men vi kan vælge at handle

Som officeren handlede, og vi kan vælge at elske. For vi kan vælge at tro på, at Jesus er den nye skabelse.

Og det valg giver bærende bjælker i et vaklende håndværkertilbud.

....

Så set i det perspektiv, er al ligegyldighed, misantropi og resignation i bund og grund ukristelig.

Så det er bare om at stå op – Verden venter på os. Den vil heles.

Og med et ord er al lammelse forbi.

AMEN

Kilde

Manuskript tilsendt af forfatter

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

3. søndag efter helligtrekonger, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/liselotte-wiemers-praediken-3-soendag-efter-helligtrekonger-2023>